

Cesta k prameňu šťastia

CESTA K PRAMEŇU ŠŤASTIA

Šťastie je stav, ktorý nás núti zmrštiť našu tvár do krásneho tvaru menom úsmev. Je krásne, keď si naše šaty nešťastia prezlečíme za rúcho radosti. Vtedy pre naše srdce spoza mrakov vyjde hrejivé slnko, farby pôsobia na naše oči žiarivejšie, zvuky na naše uši ladnejšie a trpkosť života naberá na našom jazyku sladkú chuť. Šťastie nie je len o tomto honosnom pociť, ale najmä o snahe, ktorú vynaložíme pri putovaní cestou, ktorá vedie k vyvierajúcemu prameňu šťastia - to nám prináša ozajstný pocit blaha. Šťastie je pre ľudí také hodnotné, no predsa nás nič nestojí. Tie najhodnotnejšie veci sú paradoxne vždy zadarmo. Je to liek pre každú bolesť, no tento liek nemožno nikde konkrétne nájsť či kúpiť. Veľa ľudí po ňom pátra na mnohých miestach, ale márne.

Sami sa okrádame o vlastné šťastie, pretože mu my, nešťastníci, dávame podmienky, kedy sa v našom živote môže objaviť. Každý si dá za podmienku niečo iné. Niektorí si povedia, že by mu šťastie prinieslo to, keby mal nové auto, niekomu to, keby mal viac kamarátov, a niekomu zasa to, keby sa presťahoval do inej krajiny. Človek si povie "odídem do inej krajiny, a moje srdce tam bude horieť šťastím". No pravda je taká, že šťastie nenájdeme na žiadnom konkrétnom mieste, pretože je v nás. Ak nie je človek šťastný sám so sebou na mieste, na ktorom sa v danej chvíli nachádza, to, že sa presunie na svojom mraku smútku o stovky kilometrov ďalej, ho nespasí. Svoje problémy a myšlienky berieme všade so sebou. Trvalé šťastie by sme teda mali hľadať v samote. Veľa ľudí sa samoty bojí, pretože čaká na to, že im šťastie poskytne niekto iný, ale ako sa hovorí, my sme tvorcami nášho vlastného šťastia. Je dôležité uvedomiť si rozdiel medzi samotou a osamelosťou. Osamelosť je zúfalý pocit izolovanosti, ale samota je priestorom pre náš seba rozvoj. No a ak vie človek nájsť šťastie v samote, kedy je so sebou len on sám a jeho myšlienky, šťastie si ho nájde a stane sa jeho najvernejším priateľom, ktorý bude osvetľovať jeho cesty aj v tej najtemnejšej hustej tme.

Šťastie je taktiež to, čo prichádza po každej bolesti a strate. Pretože každá bolesť so sebou nesie nejaké ponaučenie, ktorého uvedomenie nám dáva pocit šťastia. Bez utrpenia by sme predsa nikdy nepoznali hodnotu šťastia. Tak ako by sme bez choroby nepoznali hodnotu zdravia, bez chladu hodnotu tepla a bez smútku hodnotu radosti. Pre človeka je dôležité utrpenie, ktoré skúša jeho vieru, vytrvalosť, zásady a pomáha mu prehodnotiť svoje hodnoty. Ak nás naša viera dostatočne vyskúša, naša vytrvalosť má šancu rásť ako kvety na jar a dostane príležitosť plodiť niečo krásne. Každý z nás niečo plodí. Tak ako nenávisť plodí nenávisť, láska plodí lásku, sklamanie plodí sklamanie a šťastie plodí šťastie. Je len na nás, čo sa rozhodneme plodiť. Ja si rada

predstavujem svoje činy ako ovocie. No a ak by vaše činy predstavovali ovocie, chutilo by vám? Predstavujú vaše činy sady preplnené šťavnatým ovocím, alebo obsahujú len ovocie, ktoré nevládne hnije na zemi?

Šťastie nikdy netreba hľadať v hmotných veciach, ale v pocitoch, ktoré nám ho prinášajú. Treba hľadať krásu v maličkostiach, ktoré sú v skutočnosti pokladom, ktorý je často pre našu myseľ hlboko zakopaný. Naše zmysly sú vzácnejšie ako všetky drahé kovy sveta. Je nádherné pozeráť sa na veci, keď si na ne ešte vaše oči nezvyknú a začnú ich brať na ľahkú váhu. Vnímať melódiu ako premiéru, kým sa jej vaše uši nepresýtia. Ohmatať si veci po prvýkrát, pokiaľ váš hmat už nikdy potom neprekvapia. Cítiť veci, kým si na ne váš nos ešte nezvykne a prestane ich cítiť. A ochutnať veci po prvýkrát a prekvapiť svoje chuťové poháriky niečím, čo sa ich ešte nikdy predtým nedotklo.

Skutočné bohatstvo predstavuje nie hmotné, ale duchovné bohatstvo. Má vôbec táto naša honba za hmotným bohatstvom zmysel? Keďže tie najhodnotnejšie veci sa nedajú kúpiť. Predsa ak nemáme zdravie a čas, tak čo vlastne máme? Podľa všetkého nič tak celkom nevlastníme, len si to prenajímame na nejaký čas. Je prekrásne, že deti nič nevlastnia, no predsa majú všetko. Ich myseľ ešte nestihla polemizovať nad otázkou, či sú šťastí, a či nie. Deti sa pozerajú na veci bez toho, aby chápali súvislostiam, a predsa sa zdá, že svetu rozumejú lepšie, ako ľudia, ktorí sa nachádzajú v jeseni života. Myslím si, že všetky vekové kategórie sa od seba majú čo navzájom učiť a spolu hľadať cestu, ktorá ich dovedie k nikdy nevysychajúcemu prameňu šťastia.